

flytte Andre i deres gudelige Stemning. Disse to Betingelser ere de eneste, som ifølge § 2 kunne begrunde et Forbud, — ligesom det ogsaa er udtalt i Motiverne og nærmere forklaret, at de ere de to eneste Betingelser, hvorunder Loven maa anvendes, idet der nemlig staaer, at „den hele Næringsvirksomhed, som indskrænker sig inden Husets Grændser og ikke er forbunden med nogen Andre forstyrrende Larm, i det Hele er udenfor Lovens Forbud.“ — Det er altsaa kun i Overensstemmelse dermed, at man kan forbyde de Næringsdrevende at arbejde indenfor i Huset, eller at udføre saadanne Arbejder udenfor, som foraarsage en saadan Larm, som kan forstyrre Andre i deres gudelige Stemning. Jeg vil haabe, at den ærede Justitsminister, som er Chef for Politiet, er af samme Mening. Men denne Forordning har en § 17, som er en Slags Instrux for Politiet, og deri paalægges det de Vedkommende, først med Nidkærlighed, men tillige ogsaa med Skjønshomhed, at vaage over de givne Forfrister, og der staaer tillige, at, „naar Nogen har Tvivl om, hvorvidt en Handling, som han ønsker at foretage sig, kan bestaae med Anordningen eller ikke, kan han derom henvende sig til Politievrigheden, og der faae at vide, om dette Arbejde kan formenes ham, eller ogsaa kan Politiet dertil give sit Samtykke;“ man seer altsaa, hvorvidt Politiets Myndighed strækker sig med Hensyn til dette Spørgsmaal. Nu er det mig bekendt, at man har forbudt — jeg har i min Interpellation særligt nævnt Tømrere og Murere, men jeg har tilføjet „med Flere“, fordi det muligviis ogsaa kunde gælde f. Ex. om Malere og Andre — nu er det mig bekendt, at man har forbudt idetmindste disse to Classer af Næringsdrevende saadanne Arbejder, der foregaae indvendig i Huset og uden Larm; og det er det, jeg paastaar, er at gaae for vidt, det er, at gjøre Noget, som Loven ikke giver Medhold til. Der er mig enkelte Forbud i denne Henseende løselig antydede; men hvad jeg veed, og som bestemt er konstateret, at Politiet forholder sig saaledes, det er den Omstændighed, at Dagen før en Helligdag er der gaaet 2 Politiebetjente omkring i de Bygninger, som ere under Opførelse ude omkring i Frederiksberg Sogn, paa gl. Kongevei for

Exempel, og have sagt til de Gaandværkere, de traf paa, at de skulde hilse fra Politimesteren, at de intetsomhelst Arbejde maatte paatage sig om Helligdagene, og at dette Paalæg af Politimesteren skete ifølge en Skrivelse fra Stiftamtmand Tetens. Man vil altsaa see, at der er et bestemt Factum, der foreligger, som efter min Mening er ulovmedholdeligt.

Et Selskab her i Byen, Folkevennernes Selskab, har ved sin Bestyrelse for 5 a 6 Uger siden indgivet en Forespørgsel, ganske af dette Indhold til Justitsministeren, underskreven af henved 400 Muur- og Tømrersvende; den gik ud paa, om noget andet Arbejde kunde være forbudt end det, som er nævnt i § 2. Man skulde nu mene, at det var meget simpelt og let at give et Svar paa et saadant Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som interesserer disse Folk dobbelt hurtigen at faae besvaret; thi en Forringelse i deres Arbeidstid er for dem, som for alle andre Arbejdere, et meget betydeligt Pengetab; men for disse 2 Classer bliver det i Særdeleshed betydeligt, idet man maa erindre, at de om Vinteren paa Grund af Naturforhold i lang Tid ere forhindrede fra at kunne tjene Noget til deres og Families Underhold; det er altsaa om Sommeren, de skulle tjene, ikke alene til de daglige Fornødenheder, men ogsaa et Forskud til at stride Vinteren igennem med. Det er dem saaledes ikke uvigtigt, om der gaae 5 til 6 Søndage bort af Aarets bedste Tid, hvor de kunde fortjene en god Dagløn, fordi de skulle vente en 5 til 6 Uger for at faae Svar fra Justitsministeren paa et, som det synes mig, tydeligt, bestemt og klart Spørgsmaal, hvilket jeg mener kunde have været besvaret i selsamme Dieblit, Forespørgslen indløb. Da der endnu ikke er kommet Svar, og da Rigsdagen sandsynligviis er sin Slutning nær, saa fandt jeg det rigtigst, at gaae denne Vej, for at see, om de Paagældende ikke paa denne Maade kunde faae bestemt at vide, om Justitsministeren vilde billige dette Forbud af Politiet, eller om han er enig med mig om Forstaelsen af § 2, og altsaa erkjender, at Politiet er gaaet for vidt i det af mig omtalte Tilfælde.

Jeg retter altsaa den Forespørgsel til den